

fundsmedlemmer for at tage Del i Ledelsen og Styrelsen af denne halvtborgerlige Institution, som kaldes Folkekirken. For saa vidt Mindretallet var gaaet den Vej, som jeg for min Part vilde sympatisere med, at man skulde søge at faa Kirken skilt fra Staten, kunde jeg finde, at der ikke kunde siges noget imod denne Formulær, for saa vidt man i det hele taget sætter Pris paa saadanne Erklæringer. Men det ærede Mindretal synes jo snarere at ville gaa den modsatte Vej, idet det Ændringsforslag, som det stiller under Nr. 2, jo stiller yderligere Krav til Staten fra den kirkelige Side, som paa den anden Side vil begrænse Adgangen for Statens Borgere til at faa Indflydelse paa Kirken. Ændringsforslag Nr. 2 er jo et Forslag, hvis finansielle Rækkevidde det er temmelig umuligt at overse. Det giver Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet en ganske ubegrænset Ret til at sammenkalde dette Udvalg naar som helst og for saa lang Tid, det skal være; og dette Udvalg vil jo ikke blive nogen ganske billig Historie at have siddende, da det skal bestaa af 39 Medlemmer, som hver skal have 10 Kr. om Dagen i Diæter. Det skal have Ret til at tage lønnet Medhjælp ved Siden af, og man giver ganske flot Anvisning paa, at Statskassen har at bære alle Udgifter. Jeg kan ikke andet end udtale min Forundring over dette Forslags Fremkomst fra dette Partis Side, naar jeg ser det i Belysning af den Forhandling, vi havde her for 8 Dage siden. Den Gang forhandlede vi om et Lovforslag, som ogsaa lagde Beslag paa Udgifter fra Statens Side, og der blev fra det Partis Side, som nu har stillet Ændringsforslag om at paabyrde Staten betydelige Udgifter her, udtalt af deres Ordfører, at det var mærkværdigt, at et saadant Forslag kom paa denne Tid, og at man maatte se hen til, hvorledes man fik Udgifterne dækkede, og hvad man fik for de Udgifter, der vare forbundne med Vedtagelsen af det paagældende Lovforslag. I alt Fald paa det daværende Tidspunkt mente den ærede Ordfører for dette Parti, at man ikke kunde vedtage den Lov. Det, det drejede sig om den Gang, var jo ganske vist noget andet end her. Det drejede sig om at skaffe Midler til 30,000 sultne Børn; her drejer det sig om noget helt andet, og her kan altsaa det samme Parti udmærket godt stille Krav til Statskassen, uden at man i Forvejen sikrer sig, hverken hvorledes Staten skal faa Pengene ind, eller

hvor stort et Beløb det vil koste Statskassen.

Ændringsforslaget under Nr. 3 angaar jo de nødlidende Præster. Ogsaa her forekommer det mig, at det ser noget underligt ud, at man har saa varmt et Hjerte netop for denne Del af Befolkningen, som dog ellers efter Statistikken ikke hører til dem, der ere allerdaarligst stillede i vort Samfund, medens man paa den anden Side ved det Lovforslag, som jeg henviste til før, og som vi havde til Behandling for 8 Dage siden, ikke havde saa varmt et Hjerte for de paagældende Enker, som ganske sikkert sidde ganske anderledes daarligt i det end de Præster, som der her er Tale om. Og skønt den højtærede Kultusminister jo oplyste ved Sagens anden Behandling, at Staten saa sig godt i Stand til af de kirkelige Midler at skaffe Penge til Hjælp til disse Præster, er det dog ikke tilfredsstillende for dette Parti, men man mener yderligere at maatte stille Fordring om, at der fra Statskassens Side udredes et Beløb paa 25,000 Kr. Maa jeg for øvrigt takke den højtærede Kultusminister for den Oplysning, han fremkom med ved Sagens anden Behandling: at de kirkelige Midler vare i Stand til at bære Udgifterne, uden at Statskassen yder noget Tilskud. Det viser jo nemlig, at vi i Fjor stod paa den rigtige Side; støttet til Udtalelser fra tidligere Kultusministre hævdede jeg, at der ingen Grund var til, at Staten skulde udrede 25,000 Kr. til Præsteembeder. Det glæder mig, at den højtærede Kultusminister nu er kommen til samme Standpunkt, som vi stod paa den Gang, og at han nu kan udtale sig paa samme Maade som en tidligere Kultusminister, og jeg haaber, at i alt Fald vor højtærede Finansminister vil vise sig erkendtlig overfor mit Parti, fordi vi ved vor Afstemning i Fjor sparede Statskassen for en aarlig Udgift paa 25,000 Kr. Vort Standpunkt vil være det samme i Aar, og vi haabe at vinde samme Erkendtlighed, hvis vi kunne forhindre, at Forslag af denne Karakter blive vedtagne, og vi ville stemme mod samtlige Ændringsforslag.

A. L. Andersen: Paa min Gruppens og egne Vegne skal jeg, nærmest for en Forms Skyld, erklære, at vi efter den Stilling, vi indtage, selvfølgelig ville stemme mod de Ændringer, som foreligge her. Lovforslaget fik jo for øvrigt efter anden Behandling en saadan Skikkelse, at vi heller ikke i den Form ville kunne stemme